

Aleksandra Cofta-Broniewska

Miechowice, gm. Inowrocław, woj.
bydgoskie. Stanowisko 7

Informator Archeologiczny : badania 12, 63-64

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

LUPAWA, gm. Potęgowo
woj. Słupskie
Stanowisko 2

patrz
neolit

MADEŁY, gm. Pądnów
woj. sieradzkie
Stanowisko 1

Muzeum Ziemi Wieluńskiej
Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne
w Łodzi

Badania prowadzili mgr Bogusław Abramek
i mgr Zdzisław Kaszewski. Finansował WKZ
w Sieradzu. Cmentarzysko kultury łużyckiej
z V okresu brązu i z okresu halsztackiego C
/900-600 p. n. e. /.

Badania były kontynuacją prac prowadzonych w 1977 r.

Stanowisko znajduje się na grzbiecie najstarszej terasy pradolina Warty porośniętej obecnie karłowatym lasem. Przebadano obszar o powierzchni 250 m², na którym odkryto 31 grobów ciałopalnych o różnym stopniu zachowania. Groby płytko zalegające były uszkodzone przez rolników. W zasadzie wszystkie groby przykryte były pierwotnie brukiem kamiennym, obecnie zachowanym w stanie szczątkowym. Zdecydowaną przewagę miały groby popielnicowe, natomiast groby jamowe są nieliczne. Ilość naczyń w grobach wahała się od 3 do 10. Naczynia są stosunkowo słabo wypalone /z wyjątkiem mis o esowatym profilu/ i mało zróżnicowane pod względem form i zdobnictwa. Jest to zresztą typowa cecha podgrupy kępińskiej kultury łużyckiej, do której zaliczane jest cmentarzysko w Madelach. Na podkreślenie zasługuje fakt znacznej różnorodności w rozmieszczeniu naczyń w obrębie jamy grobowej. Niemal w każdym grobie spotykano po kilka ułamków naczyń celowo rozbitych. W dwóch grobach wśród przepalonych kości ludzkich odkryto niewielkie kółka wykonane z brązowego okrągłego drutu.

Rozmieszczenie grobów w przebadanej części cmentarzyska oraz obecność na powierzchni ułamków naczyń i przepalonych kości na znacznej przestrzeni wskazuje na jego wielkość. Wydaje się, że jest to jedno z największych cmentarzysk kultury łużyckiej nad górną Wartą.

MIECHOWICE, gm. Inowrocław
woj. bydgoskie
Stanowisko 7

Uniwersytet im. Adama
Mickiewicza
Katedra Archeologii
w Poznaniu

Badania prowadził Zespół Ekspedycji Kujawskiej
pod kierownictwem doc. dr hab. Aleksandry Cofta-

Broniewskiej. Finansowała Katedra Archeologii UAM. Pierwszy sezon badań. Osada kultury ceramiki wstęgowej rytej /faza nutowa/. Cmentarzysko kultury iwieńskiej/.

Badania posiadały charakter sondażowo-rozpoznawczy. Sondaż założono w miejscu rejestracji fragmentów ceramiki na powierzchni stanowiska. Odkryto materiały kultury ceramiki wstęgowej rytej ulegające intensywnej dewastacji począwszy od połowy XIX w., gdy teren ten dostarczał gliny dla miejscowej cegielni. Wyeksplorowano najbardziej zagrożoną część stanowiska.

Zarejestrowano 3 obiekty: 1/I, 1/III i 2/III. Dwa pierwsze należą do kultury ceramiki wstęgowej rytej: półziemianka i system glinianek, trzeci do kultury iwieńskiej: grób szkieletowy. Wszystkie obiekty są silnie zniszczone. W obrębie obiektów starszych zarejestrowano wyjątkowo bogaty zestaw materiałów archeozoologicznych, ceramicznych oraz bardzo zróżnicowany zestaw narzędzi kościanych nie znajdujących analogii w kujawskich źródłach tej kultury. Istnieją pewne przesłanki dla dopatrywania się niejednoczesności półziemianki i glinianek, które generalnie odpowiadają fazom III-IV w systemie B. Soudskiego. Grób iwieński reprezentuje płodową formę pochówku, nisko wyposażonego /jedno naczynie/, stąd też istnieją trudności w ustaleniu szczegółowej chronologii.

Badania stanowiska należy kontynuować.

MIŁOŚLAWICE, gm. Milicz
woj. wrocławskie

Wojewódzki Ośrodek
Archeologiczno-Konser-
watorski
we Wrocławiu

Badania prowadził Ludwik A. Kamiński. Finansował WOAK we Wrocławiu. Czwarty sezon badań. Cmentarzysko kultury łużyckiej z IV-V okresu epoki brązu i okresu halczackiego.

W wykopie o powierzchni 185 m² odkryto 72 obiekty nieruchome, w tym 65 grobów i 7 skupisk kamieni.

Na całej powierzchni wykopu odkryto bruki kamieni polnych, które w niektórych miejscach przetrwały w nienaruszonym układzie. Bruki przykrywały groby, które zwykle posiadały także boczne obstawy z kamieni, luźnie i częściowo ogradzające naczynia. Wyjątkowo wystąpiły zabezpieczenia boczne grobów, ułożone ściśle i na całym obwodzie w formie skrzyni. Groby zalegały w czystym piasku, z wyjątkiem 6, w których stwierdzono jamy wypełnione pozostałościami stosu ciepłego.